

sculptură. Îmi plăcea să-i fiu model, fiindcă eram convinsă că soțul meu va ajunge un mare artist. Acasă la Paris păstrez portretul meu făcut cu atâta dragoste de Marcel, portret pe care nu l-aș da pentru nimic în lume. Mai târziu, le punea lucrărilor sale nume după rolurile pe care le interpretam; de exemplu, când cântam Samson și Dalila, sculptura la care lucra era botezată...Dalila! Azi pot să spun că între noi a fost o iubire uriașă, care, după despărțire, s-a transformat într-o emoționantă afecțiune artistică și într-o mare prietenie.

- O dragoste așa mare schimbă ceva în alchimia sufletească, te face diferit?

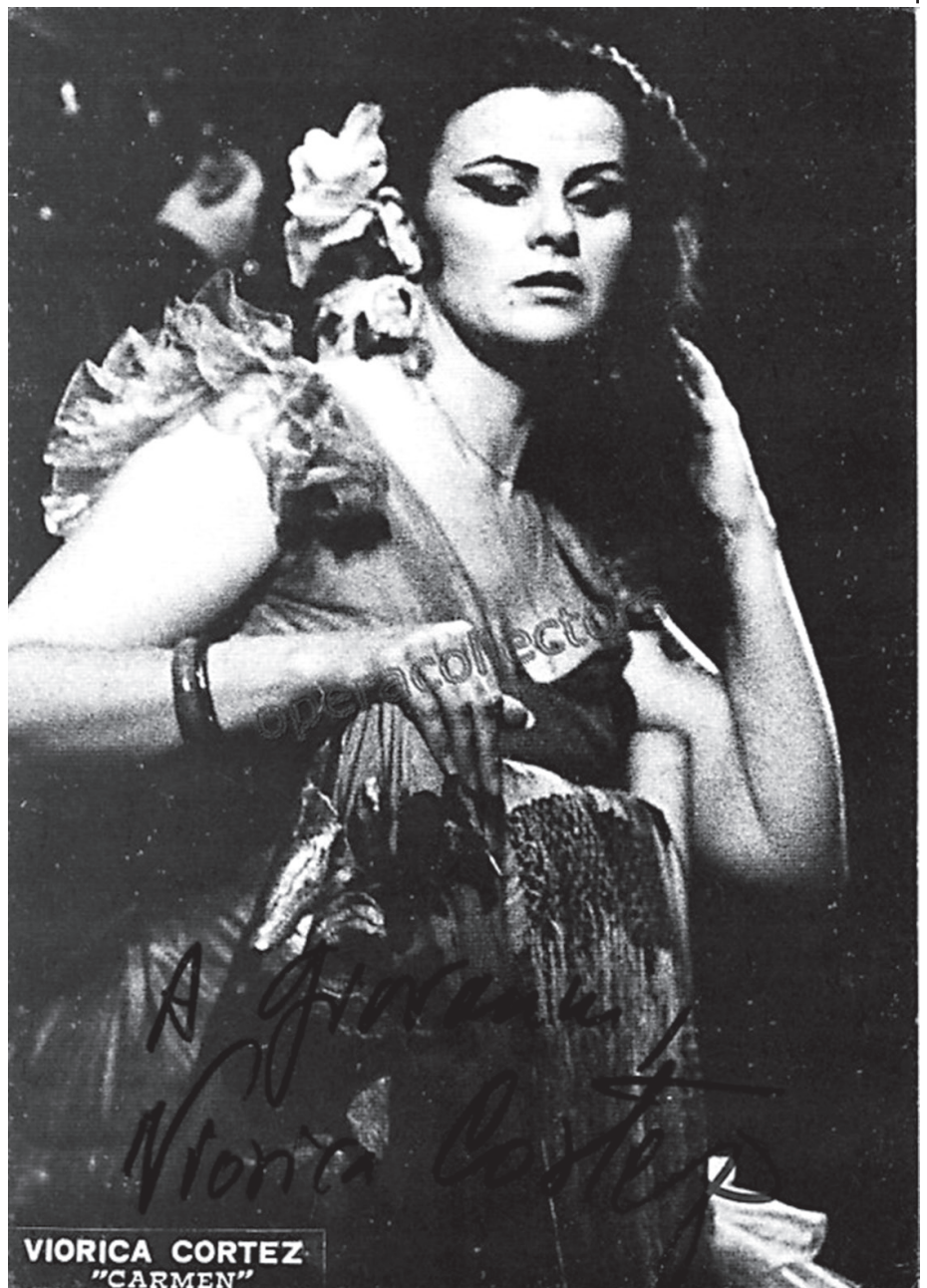
- Da, devii mai frumos, mai creativ, mai luminos, te îmbogățești.

- Împreună cu sculptorul Marcel Guguianu ați format un cuplu asemănător perechei intelectuale a perioadei postbelice, Simone de Beauvoir - Jean Paul Sartre, doi oameni inteligenți și talentați care au vrut să împace iubirea cu libertatea. Mă contraziceți?

- Nu. Și pentru noi a fost definitorie eferescența spirituală și artistică. Ca și în miticul cuplu de care ați amintit, soțul meu era, cum am spus, urâtel dar sclipitor, exuberant, boem, irezistibil; eu eram - nu doar în lumina reflectoarelor - frumoasă, sclipitoare și ambițioasă. Arta fiecăruia dintre noi a fost răsplătită cu celebritate. Ca și la Sartre și Beauvoir, relația noastră avea să dureze pentru tot restul vieții. E drept, noi n-am semnat ca ei acel pact al libertății totale și al sincerității absolute, nici nu s-ar fi putut, fiindcă noi o aveam pe Cătălina. Dar cu certitudine că după ce ne-am despărțit, nu ne-a fost deloc străin sentimentul de dependență unul față de celălalt și că gelozia, dorul și nevoia de siguranță ne-au chinuit de multe ori.

- Și totuși v-ați despărțit. De ce?

- Nu era un om ușor de suportat zi cu zi. Repet, îl înțelegeam ca artist, dar trebuia să-mi urmez mai departe drumul meu care m-a dus pe cele mai mari scene ale lumii. În cele din urmă, amândoi ne-am dat seama că trebuie să ne separăm, din motive despre care nu are rost să vorbesc. Cum spunea și el, am rămas toată viața prieteni și pentru Cătălina și pentru arta noastră.

Am divorțat, dar nicodată nu ne-am despărțit, niciunul dintre noi nu uita că am petrecut împreună anii tinereții, cei mai frumoși. Așa că afirmația unora că familia nu a fost alături de maestrul Guguianu nu este decât o calomnie inacceptabilă. Și când m-am recăsătorit îl vizitam, iar soțul meu îl prețuia și îi admira sculpturile. Când veneam din turnee s-o văd pe mama, de fiecare dată îl întâlneam și povesteam ore în șir. Mai târziu, când starea sănătății lui s-a agravat, Cătălina a făcut de nenumărate ori drumul Paris-București. De altfel, tatăl ei ne amenința cu moartea demult, de vreo 10-15 ani. De câte ori avea o problemă se îngrijora, pentru ca după ce era rezolvată, să-și revină ca pasărea Pheonix. Profesorul Beuran, care l-a îngrijit pe maestru ani în șir, este martorul cel mai concludent; el

poate spune că tot timpul Cătălina a fost lângă Marcel Guguianu, că nici eu n-am lipsit, ba de multe îi eram alături amândouă. Și nu trebuie să uit că a avut parte și de doi îngeri devotați, Irina și Oana, care au stat zi și noapte lângă patul de spital. Acum, domnișoara care s-a insinuat lângă el în ultimul an de viață acaparându-l și manipulându-l răspândește calomniile, demers neonorant pentru ea.

- În urmă cu trei ani i-ați dedicat fostului dvs. soț un recital, la Teatrul din Bârlad, orașul pe care l-a iubit atât.

- Am cântat muzică religioasă, clasică, dar și române și cântece care-i plăceau lui. Glasul meu răsuna parcă numai pentru el. La un moment dat, s-a ridicat în picioare și aplaudându-mă, a strigat: "Viorica, tot pe tine te